

ບັນຫາທາງໄວຍາກອນໃນການຮຽນພາສາລາວ ລະດັບວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກ: ກໍລະນີນັກສຶກສາຈີນ

ບົວສອນ ທໍາມະຈັກ, ຄໍາສີ ຕົ້ນປະເສີດ ແລະ ສີສະໝຸດ ສີສິມບູນ

ພາກວິຊາພາສາ-ວັດທະນະທໍາລາວ, ຄະນະອັກສອນສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ

ອີເມວ: noibouasone@gmail.com, k.tonpraserth@nuol.edu.la and sisamouth2019@gmail.com

ຂໍ້ມູນບົດຄວາມ ວັນທີສົ່ງ 11/3/2024

ວັນທີປັບປຸງຄັ້ງທີ 20/4/2024

ວັນທີຕອບຮັບ 28/06/2024

ບົດຄັດຫຍໍ້

ການຄົ້ນຄວ້າ “ບັນຫາທາງໄວຍາກອນໃນການຮຽນພາສາລາວ ລະດັບວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກ: ກໍລະນີນັກສຶກສາຈີນ” ມີຈຸດປະສົງເພື່ອສຶກສາບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນພາສາລາວລະດັບວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກ ຂອງນັກສຶກສາຈີນ. ຂໍ້ມູນທີ່ໃຊ້ໃນການສຶກສາຄັ້ງນີ້, ກຸ່ມຜູ້ຄົນຄວ້າໄດ້ເກັບກໍາຈາກບົດຂຽນຂອງນັກສຶກສາຈີນ ທີ່ຮຽນຢູ່ພາກວິຊາພາສາ-ວັດທະນະທໍາລາວ, ຈາກນັ້ນຖອດເອົາບັນດາກຸ່ມຄໍາທີ່ເປັນວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກທີ່ເຫັນວ່າຂຽນບໍ່ຖືກຕາມຫຼັກໄວຍາກອນພາສາລາວ ແລ້ວນໍາມາຈັດກຸ່ມ ແລະ ວິເຄາະຕາມຮູບແບບຂອງການພັນລະນາ ໂດຍອີງໃສ່ບັນດາຫຼັກໄວຍາກອນລາວ ເຊັ່ນ ປະເພດຄໍາເວົ້າໃນພາສາລາວ ແລະ ຫຼັກວາກະຍະສໍາພັນເພື່ອມາວິເຄາະ ແລະ ອະທິບາຍ. ຂໍ້ມູນທີ່ຮວບຮວມມາໄດ້ມີຈໍານວນ 350 ຕົວຢ່າງ ແລະ ນໍາມາວິເຄາະຈໍານວນ 301 ຕົວຢ່າງ.

ຜົນໄດ້ຮັບຈາກການຄົ້ນຄວ້າຄັ້ງນີ້ຝັບວ່າ ການໃຊ້ໄວຍາກອນລະດັບວະລີມີບັນຫາຢູ່ໃນວະລີ 3 ປະເພດ ຄື ນາມວະລີ, ຄຸນນາມວະລີ ແລະ ກິລິຍາວະລີ. ບັນຫາທີ່ຝັບແມ່ນພາກສ່ວນຂະຫຍາຍວະລີທີ່ຢູ່ໜ້າ ແລະ ຢູ່ຫຼັງ ເປັນຕົ້ນແມ່ນພາກສ່ວນ

ຂະຫຍາຍທີ່ຢູ່ບໍ່ຖືກຕໍາແໜ່ງ, ວະລີມີຄໍາເຫຼືອ, ບໍ່ຄົບຖ້ວນ, ຂາດພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ, ນອກຈາກນັ້ນຍັງມີກໍລະນີຂາດຄໍາຫຼັກ ແລະ ອື່ນໆ. ສ່ວນບັນຫາໃນລະດັບປະໂຫຍກປາກົດມີ 3 ບັນຫາຄື ການຈັດຮຽງປະໂຫຍກ, ປະເພດຄໍາທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນຂອງປະໂຫຍກ ແລະ ການນໍາໃຊ້ຄໍາບໍ່ຖືກກັບຄວາມໝາຍຂອງປະໂຫຍກ. ບັນຫາການຈັດຮຽງປະໂຫຍກມີທັງປະໂຫຍກດ່ຽວ ແລະ ປະໂຫຍກປະສົມ ໃນນັ້ນພົບບັນຫາທັງໃນພາກສ່ວນຫຼັກ, ພາກສ່ວນແອ້ມ ແລະ ການຈັດຮຽງຄໍາເຊື່ອມ-ຄໍາຕໍ່. ສໍາລັບປະເພດຄໍາທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນຂອງປະໂຫຍກມີການໃຊ້ຄໍາບໍ່ຖືກປະເພດທັງໃນພາກສ່ວນຫຼັກ ແລະ ພາກສ່ວນແອ້ມຂອງປະໂຫຍກ. ສ່ວນການໃຊ້ຄໍາບໍ່ຖືກກັບຄວາມໝາຍຂອງປະໂຫຍກພົບໃນພາກສ່ວນຕົວສໍາແດງ ນອກນີ້ຍັງມີການໃຊ້ຄໍາເຊື່ອມບໍ່ຖືກກັບຄວາມໝາຍຂອງປະໂຫຍກ ເຊັ່ນ ການໃຊ້ຄໍາເຊື່ອມສະແດງການສົ່ງມອບ, ສະແດງເຫດ, ບອກວິທີການ, ບອກຄວາມສໍາພັນ, ບອກທິດ ແລະ ບອກເວລາ.

ຄໍາສໍາຄັນ: ບັນຫາ, ໄວຍາກອນ, ວະລີ, ປະໂຫຍກ.

Grammatical Issues in Learning the Lao Language: Phrases and Sentences, A Case Study of Chinese Students

Bouasone Thammachack, Khamsy Tonpraserth and Sisamouth Sisomboun

Department of Lao Language and Culture, Faculty of Letters, National University of Laos
Email: noibouasone@gmail.com, k.tonpraserth@nuol.edu.la and sisamouth2019@gmail.com

Abstracts

Grammatical mistakes in the use of the Lao language by foreign students during conversations with teachers in classrooms and in their writing have become a concern. This is because these mistakes lead to changes in meaning from what was intended, causing misunderstandings between students and

teachers. The purpose of this research is to examine grammatical mistakes in phrases and sentences made by Chinese students enrolled in a Lao language course at the Department of Lao Language and Culture over one academic year. Students’ written assignments were collected, resulting in the

identification of 350 grammatical errors; however, 301 samples were descriptively analyzed based on Lao grammar rules, particularly regarding parts of speech and syntax.

The grammatical issues found in phrases are categorized into three types: noun phrases, adjective phrases, and verbal phrases. The problems in these phrases primarily relate to their modification components, both preceding and following. These errors include incorrect positioning, unnecessary words, insufficient modifications, inappropriate usage, and missing modification components. Additionally, the main parts of the phrases may also be missing.

The grammatical mistakes in sentences can be categorized into three main types: word misarrangement, incorrect parts of speech, and inappropriate word selection. Word misarrangement occurs in both simple and compound sentences, where there are instances of misarrangement in both the main parts and the modification parts of sentences, as well as in the arrangement of connecting words. Incorrect parts of speech can be found in both main and modification parts of a sentence. Regarding word usage, inappropriate word selections are evident in the use of predicates that do not align with their intended meanings and contexts. This issue also arises in the use of connecting words in various sentences across different contexts, such as indicating givers and receivers, reasons, manners, relations, direction, and time order.

Keywords: Issue, problem, mistake, error, grammar, phrase, sentence

ເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມສໍາຄັນຂອງບັນຫາ

ໃນປັດຈຸບັນ, ບັນດາປະເທດໃນໂລກທີ່ມີເຊື້ອຊາດ, ພາສາ, ວັດທະນະທຳແຕກຕ່າງກັນໄດ້ມີການພົວພັນກັນຢ່າງໄວວາ ແລະ ສື່ສານກັນຢ່າງໄຮ້ຟົມແດນ. ດັ່ງນັ້ນ, ການຮຽນຮູ້ພາສາຕ່າງປະເທດມີຄວາມສໍາຄັນ ແລະ ຈໍາເປັນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ຫຼີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງຄົນໃນທຸກຂົງເຂດໃນໂລກ. ການຮຽນຮູ້ພາສາໃໝ່ນີ້ເຖິງວ່າຜູ້ຮຽນມີເປົ້າໝາຍສະເພາະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ຈຸດປະສົງສໍາຄັນກໍເພື່ອນໍາພາສາໄປໃຊ້ໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດໃນຖານະທີ່ເປັນເຄື່ອງມືສື່ສານກັບຜູ້ໃຊ້ພາສານັ້ນໆ ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນເລື່ອງແປກອີກຕໍ່ໄປທີ່ຈະມີການຮຽນຮູ້ພາສາຂອງກັນແລະກັນ. ພາສາເປັນພາຫະນະ ຫຼື ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ສໍາຄັນໃນການຕິດຕໍ່ສື່ສານຄົບຖ້ວນ, ແລກປ່ຽນຄວາມຄິດຄວາມເຫັນລະຫວ່າງຄົນກັບຄົນຢູ່ໃນສັງຄົມເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈກັນ, ພ້ອມນັ້ນພາສາຍັງມີຄວາມສໍາຄັນໃນການຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້, ປະສົບການ, ປະເພນີວັດທະນະທຳແຕ່ບູຮານຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ (ທອງມິໄຊ, ດວງພະ

ສີ, ເພື່ອພິມ, ແກ້ວມະນີຄະ, ນີ້ມມວນ, 2016). ພາສາຂອງແຕ່ລະຊາດຕ່າງກໍມີບົດບາດສໍາຄັນຢູ່ໃນຊາດນັ້ນໆ ແລະ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນໄປຕາມລະບົບ ແລະ ໄວຍາກອນຂອງແຕ່ລະພາສາ.

ຄົນໃນແຕ່ລະຊາດແຕ່ລະພາສາຢາກສື່ສານກັນໃຫ້ເຂົ້າໃຈກໍຈໍາເປັນຕ້ອງມີການໃຊ້ພາສາທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈກັນໄດ້; ການທີ່ຈະສື່ສານໃຫ້ເຂົ້າໃຈກັນຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ຖືກຕ້ອງນັ້ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ໃຊ້ພາສາຕ້ອງຮູ້ອົງປະກອບພື້ນຖານຕ່າງໆຂອງພາສານັ້ນໆ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການອອກສຽງ, ຄໍາສັບ, ຫຼັກໄວຍາກອນ ແລະ ອື່ນໆ; ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຮຽນພາສາຂອງກັນແລະກັນ ຫຼື ຮຽນພາສາໃດໜຶ່ງຄືກັນ ເພື່ອຈະໃຊ້ເປັນພາຫະນະສື່ສານ ແລະ ເຂົ້າໃຈກັນ.

ການຮຽນພາສາຂອງກັນແລະກັນ, ນອກຈາກການຮຽນຮູ້ ແລະ ຈື່ຈໍາກ່ຽວກັບຄໍາສັບແລ້ວ ດ້ານໄວຍາກອນກໍເປັນສິ່ງສໍາຄັນ ແລະ ຈໍາເປັນໃນການຮຽນຮູ້ພາສາ ເນື່ອງຈາກວ່າເມື່ອເວົ້າ ຫຼື ຂຽນ ຫາກບໍ່ຖືກຕາມຫຼັກການໄວຍາກອນຂອງພາສານັ້ນໆ ອາດຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ເວົ້າອອກໄປບໍ່ບັນລຸຕາມຈຸດປະສົງທີ່ຕ້ອງການ. ພາສາລາວກໍເປັນພາສາໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈຈາກຄົນຫຼາຍປະເທດເປັນຕົ້ນ ຄົນເກົາຫຼີ, ຄົນຫວຽດນາມ, ຄົນຈີນ ແລະ ຄົນປະເທດອື່ນໆ ເຊິ່ງສະແດງອອກຢູ່ບ່ອນວ່າໃນແຕ່ລະປັດຈຸບັນພາສາວິຊາພາສາ-ວັດທະນະທຳລາວ, ຄະນະອັກສອນສາດໄດ້ມີຄົນຫຼາຍປະເທດເຂົ້າມາຮຽນພາສາລາວໃນຫຼັກສູດກຽມ ແລະ ຫຼັກສູດບໍາລຸງພາສາລາວ ໜຶ່ງໃນນັ້ນກໍມີນັກສຶກສາຈີນທີ່ມາຮຽນໃນຫຼັກສູດດັ່ງກ່າວໃນພາກວິຊາ.

ການຮຽນພາສາລາວຂອງຄົນຕ່າງປະເທດ ໂດຍສະເພາະນັກສຶກສາຈີນກໍເຫັນວ່າມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກພິເສດ ເປັນຕົ້ນການອອກສຽງຕົວສະກົດໃນພະຍາງ, ການຮຽງຄໍາລະດັບວະລີ ຫຼື ປະໂຫຍກ... ດ້ານໄວຍາກອນລະຫວ່າງສອງພາສານີ້ກໍອາດມີອັນແຕກຕ່າງກັນ. ປັດຈຸບັນໃນລາວ, ເອກະສານທີ່ຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບການສິດສອນ ແລະ ການຮຽນພາສາລາວສໍາລັບຄົນຕ່າງປະເທດຍັງມີໜ້ອຍ, ປາກົດເຫັນ “ເອກະສານສິດສອນພາສາລາວສໍາລັບຄົນຕ່າງປະເທດ” (ໂຫລານຸພາບ, 2014), ວິທະຍານິພົນ “ສຶກສາບັນຫາການຜັນສຽງຂອງຄົນເກົາຫຼີ” (ລີ, 2011) ແລະ ຕໍາລາສິດສອນພາສາລາວສໍາລັບຄົນຕ່າງປະເທດຂອງຄະນາຈານພາກວິຊາພາສາ-ວັດທະນະທຳລາວຈໍານວນໜຶ່ງ; ສໍາລັບບົດທີ່ເວົ້າເຖິງການຮຽນພາສາລາວຂອງນັກສຶກສາຈີນປາກົດເຫັນວິທະຍານິພົນ ຫົວຂໍ້ “ບັນຫາການອອກສຽງພາສາລາວຂອງນັກສຶກສາຈີນ” (ເຊັນເຈິນ, 2018). ເອກະສານຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບບັນຫາທາງໄວຍາກອນໃນການຮຽນພາສາລາວຂອງນັກສຶກສາຕ່າງປະເທດ ຍັງບໍ່ປາກົດເຫັນທ່ານໃດຄົນຄວ້າ ດັ່ງນັ້ນ, ກຸ່ມຜູ້ຄົນຄວ້າຈຶ່ງເລືອກຫົວຂໍ້ “ບັນຫາທາງໄວຍາກອນໃນການຮຽນພາສາລາວ ລະດັບວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກ: ກໍລະນີນັກສຶກສາຈີນ”

ມາເປັນຫົວຂໍ້ຄົ້ນຄວ້າໃນຄັ້ງນີ້ ເພື່ອເປັນການຊອກໃຫ້ເຫັນເຖິງ ບັນຫາໃນການຮຽນພາສາລາວຂອງນັກສຶກສາຈີນ ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນດ້ານໄວຍາກອນ. ສະນັ້ນ ຄຳຖາມເພື່ອຈະນຳໄປສູ່ຄຳຕອບ ແມ່ນ ການໃຊ້ໄວຍາກອນລະດັບວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກຂອງ ນັກສຶກສາຈີນມີບັນຫາຫຍັງແດ່?

ຈຸດປະສົງ

- ວິເຄາະບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນລາວລະດັບວະລີຂອງ ນັກສຶກສາຈີນ.

- ວິເຄາະບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນລາວລະດັບປະໂຫຍກ ຂອງນັກສຶກສາຈີນ.

ຂອບເຂດດ້ານເນື້ອໃນ

ການສຶກສາບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນຂອງນັກສຶກສາຈີນ ຄັ້ງນີ້ ຈະສຶກສາບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນລາວລະດັບວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກ (ສຶກສາແຕ່ປະໂຫຍກສາມັນເທົ່ານັ້ນ) ກຳນົດຂອບ ເຂດດ້ານເນື້ອໃນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້

- ບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນລະດັບວະລີ:
 - + ນາມວະລີ
 - + ຄຸນນາມວະລີ
 - + ກິລິຍາວະລີ
- ບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນລະດັບປະໂຫຍກ:
 - + ການຈັດຮຽງປະໂຫຍກ ຫຼື ລະບຽບຄຳ
 - + ປະເພດຄຳທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນຫຼັກຂອງປະໂຫຍກ: ຕົວຕັ້ງ, ຕົວສຳແດງ ແລະ ຕົວປະກອບ
 - + ການນຳໃຊ້ຄວາມໝາຍຄຳສັບໃນປະໂຫຍກ

ແນວຄິດ ແລະ ທິດສະດີ

ແນວຄິດທິດສະດີກ່ຽວກັບປະເພດຄຳ

ຄຳເວົ້າໃນພາສາລາວແບ່ງອອກເປັນ 7 ປະເພດ ຄື ຄຳນາມ, ຄຳສັບພະນາມ, ຄຳກິລິຍາ, ຄຳຄຸນນາມ, ຄຳເຊື່ອມ, ຄຳຕໍ່ ແລະ ຄຳອຸທານ (ສີສຸວັນ ພ້ອມດ້ວຍຄະນະ, 2000).

ແນວຄິດທິດສະດີກ່ຽວກັບວະລີ

ປະຜາພັນ (2000) ກ່າວໄວ້ວ່າ “ວະລີແມ່ນກຸ່ມຄຳຊະນິດໜຶ່ງ ທີ່ສ້າງຈາກການ ເອົາຄຳແຕ່ສອງຄຳຂຶ້ນໄປມາປະສົມເຂົ້າກັນ ບົນຜືນຖານການສຳພັນວາກະຍະສຳພັນໜຶ່ງໃນສອງແບບ ຄື ແບບສະເໝີພາກ ແລະ ແບບຕົວຫຼັກ ແລະ ຕົວສຳຮອງ”. ໂດຍ ອີງໃສ່ປະເພດຄຳອາດແບ່ງວະລີອອກເປັນຫຼາຍປະເພດຕາມຄຳທີ່ ເປັນຕົວຫຼັກໃນວະລີນັ້ນໆ ເຊັ່ນ ວະລີທີ່ມີຄຳນາມເປັນຫຼັກຮຽກ ນາມວະລີ. ໃນນັ້ນໄດ້ແບ່ງວະລີອອກເປັນ: ນາມວະລີ, ກິລິຍາ ວະລີ, ຄຸນນາມວະລີ, ເຊື່ອມວະລີ ແລະ ຕໍ່ວະລີ.

ນາມວະລີໝາຍເອົາວະລີທີ່ມີຄຳນາມເປັນຫຼັກ ຫຼື ເປັນໃຈ ກາງຂອງວະລີນັ້ນໆ: ເງິນຂອງຂ້ອຍ. ອີງຕາມໂຄງສ້າງ, ນາມ

ວະລີປະກອບດ້ວຍ 3 ພາກສ່ວນ ຄື ພາກສ່ວນຫຼັກ, ພາກສ່ວນ ຂະຫຍາຍທີ່ຢູ່ໜ້າ ແລະ ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍທີ່ຢູ່ຫຼັງຄຳຫຼັກ.

ຄຸນນາມວະລີແມ່ນວະລີທີ່ມີຄຸນນາມວະລີເປັນຫຼັກ ຫຼື ເປັນ ໃຈກາງ. ເມື່ອທຽບກັບພາກສ່ວນຫຼັກໃນດ້ານທີ່ຕັ້ງ ອາດມີ ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ໜ້າ ແລະ ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ຫຼັງ.

ກິລິຍາວະລີແມ່ນວະລີທີ່ມີຄຳກິລິຍາເປັນຫຼັກ ຫຼື ເປັນໃຈ ກາງ. ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຂອງກິລິຍາວະລີອາດແມ່ນຄຳມະໂນ ພາບ ຫຼື ຄຳພາຫະນະກຳໄດ້ ແລະ ບໍ່ຈຳກັດປະເພດຄຳ ແລ້ວແຕ່ ກໍລະນີ. ຄຳພາຫະນະທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຕົວສຳຮອງ ສ່ວນຫຼາຍຈະ ຮຽງໄວ້ຢູ່ໜ້າ ແລະ ກໍມີກໍລະນີຮຽງໄວ້ຢູ່ຫຼັງ, ສ່ວນຄຳມະໂນພາບ ເຮັດໜ້າທີ່ດຽວກັນນີ້ ຜົນນິຍົມຮຽງໄວ້ຢູ່ຫຼັງຄຳຫຼັກ.

ຄຳເຊື່ອມ-ຄຳຕໍ່ເປັນຄຳທີ່ຈັດເຂົ້າໃນປະເພດຄຳພາຫະນະ. ມັນພຽງແຕ່ເປັນເຄື່ອງຊ່ວຍໃຫ້ແກ່ຄຳພາຫະນະເຄື່ອນໄຫວໄດ້ ເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ, ຄຳເຊື່ອມວະລີ (ຄຳບຸບພະບົດວະລີ): ຄຳເຊື່ອມ ວະລີບອກເວລາຕັ້ງແຕ່ແຮກ; ສ່ວນຄຳຕໍ່ວະລີ (ສັນທານວະລີ): ບອກຄວາມຄ້ອຍຕາມກັນ ແລະ ບອກການໂຮມເຂົ້າກັນ.

ແນວຄິດທິດສະດີກ່ຽວກັບປະໂຫຍກ

ປະຜາພັນ (2000) ໄດ້ໃຫ້ທິດສະນະວ່າ ປະໂຫຍກແມ່ນຫົວ ໜ່ວຍສູງສຸດຂອງພາສາ ແລະ ແມ່ນຫົວໜ່ວຍຜືນຖານຂອງ ຄວາມເວົ້າ, ອາດປະກອບສ້າງແຕ່ໜຶ່ງຫາສາມພາກສ່ວນຂຶ້ນໄປ. ແຕ່ລະພາກສ່ວນຂອງປະໂຫຍກມີສ່ວນຂະຫຍາຍຂອງໃຜມັນ. ໂຄງສ້າງຂອງປະໂຫຍກປະກອບມີ 2 ພາກສ່ວນ ຄື ພາກສ່ວນໂຄງ ຫຼັກ ແລະ ພາກສ່ວນນອກໂຄງຫຼັກ (ພາກສ່ວນແອ້ມ) ຂອງ ປະໂຫຍກ. ໂຄງຫຼັກປະໂຫຍກໜ້ອຍສຸດໜຶ່ງພາກສ່ວນ ແລະ ຫຼາຍສຸດສາມພາກສ່ວນ. ອີງໃສ່ສາຍພົວພັນວາກະຍະສຳພັນ ລະຫວ່າງພວກມັນ, ເອີ້ນພາກສ່ວນໃຈກາງ (ຈອມ) ວ່າຕົວສຳ ແດງ, ເອີ້ນສອງພາກສ່ວນທີ່ເຫຼືອວ່າ ຕົວຕັ້ງ ແລະ ຕົວປະກອບ. ຕົວຕັ້ງແມ່ນພາກສ່ວນທີ່ມີສາຍພົວພັນກັບໃຈກາງແບບຕົວຕັ້ງ- ຕົວສຳແດງ; ຕົວປະກອບມີສາຍພົວພັນກັບໃຈກາງແບບຕົວ ຕັ້ນຕໍ່-ຕົວສຳຮອງ, ໃນນັ້ນມັນເປັນຕົວສຳຮອງ ແຕ່ຢູ່ໃນ ລັກສະນະແຈກແຈງ ຫຼື ເປັນເປົ້າໝາຍ; ຕົວສຳແດງແມ່ນໃຈກາງ ສາຍພົວພັນວາກະຍະສຳພັນສະແດງໃຫ້ຮູ້ເຖິງກິລິຍາ, ອາການ, ໜ້າທີ່, ສະຖານະພາບ ແລະ ຄຸນລັກສະນະຕ່າງໆຂອງຕົວຕັ້ງ. ພາກສ່ວນແອ້ມແມ່ນພາກສ່ວນນອກໂຄງຫຼັກຂອງປະໂຫຍກ, ປາກົດຕົວພຽງເພື່ອຊີ້ແຈງ ຫຼື ອະທິບາຍຄວາມໃຫ້ພາກສ່ວນຫຼັກ ລະອຽດຕື່ມ. ພາກສ່ວນແອ້ມໄດ້ແກ່ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ, ຄຳກຳ ກັບ ແລະ ຄຳໂອບ.

ອີງໃສ່ໂຄງສ້າງຂອງປະໂຫຍກແບ່ງປະໂຫຍກພາສາລາວ ອອກເປັນປະໂຫຍກສາມັນ ແລະ ປະໂຫຍກພິເສດ. ບົດຄົ້ນຄວ້າ ນີ້ຈະລິງເລິກພຽງແຕ່ປະໂຫຍກສາມັນ. ປະໂຫຍກສາມັນແບ່ງ

ເປັນ 2 ຊະນິດຄື ປະໂຫຍກສາມັນດ່ຽວ ແລະ ປະໂຫຍກສາມັນ ປະສົມ.

ປະໂຫຍກດ່ຽວແມ່ນປະໂຫຍກທີ່ມີສອງ ຫຼື ສາມພາກສ່ວນ ຫຼັກປະກອບສ້າງຂຶ້ນ. ປະໂຫຍກນີ້ມີແຕ່ຕົວສໍາແດງຕົວດຽວ (ໃຈກາງອັນດຽວ).

ປະໂຫຍກສາມັນປະສົມແມ່ນປະໂຫຍກທີ່ມີຕົວສໍາແດງແຕ່ ສອງໂຕຂຶ້ນໄປ ເຊິ່ງສະແດງອອກທັງໃນຮູບຕົວສໍາແດງ ແລະ ຮູບ ປະໂຫຍກກັບປະໂຫຍກ.

ບົດຄົ້ນຄວ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ

ສະຖຽນສຸຄິນ (2011) ສຶກສາຫົວຂໍ້ “ການສອນພາສາ ໄທໃຫ້ແກ່ນັກສຶກສາຊາວຈີນ: ສະພາບ, ບັນຫາ ແລະ ແນວທາງ ແກ້ໄຂ” ໂດຍມີຈຸດປະສົງສຶກສາສະພາບ, ບັນຫາ ແລະ ແນວທາງແກ້ໄຂກ່ຽວກັບການຮຽນ-ການສອນພາສາໄທໃຫ້ແກ່ ນັກສຶກສາຊາວຈີນໃນໄທ ແລະ ຊອກຫາແນວທາງພັດທະນາ ການຮຽນການສອນພາສາໄທໃນຖານະພາສາຕ່າງປະເທດ ໂດຍ ໃຊ້ວິທີການສໍາພາດຜູ້ສອນແບບເຈາະເລິກຈໍານວນ 19 ຕົວຢ່າງ ແລະ ວິທີການເກັບຮວບຮວມຂໍ້ມູນດ້ວຍແບບສອບຖາມຈາກຜູ້ ຮຽນທີ່ເປັນນັກສຶກສາຊາວຈີນຈໍານວນ 160 ຕົວຢ່າງ. ຜົນການ ວິໄຈຜົບວ່າ ສະພາບການສອນພາສາໄທໃຫ້ແກ່ນັກສຶກສາຊາວ ຈີນໃນລະບົບອຸດົມສຶກສາໄທມີ 2 ແບບຄື ຫຼັກສູດໄລຍະສັ້ນ 4- 6, 8-16 ອາທິດ, ມີຈຸດປະສົງເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຮຽນມີທັກສະການໃຊ້ ພາສາໄທເບື້ອງຕົ້ນ ສາມາດໃຊ້ພາສາໄທໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ໃຊ້ພາສາໄທເປັນເຄື່ອງມືໃນການສຶກສາ; ໃນດ້ານຂອງຜູ້ ຮຽນພົບວ່ານັກສຶກສາຈີນມີທັດສະນະຄະຕິຕໍ່ການສອນພາສາ ໄທວ່າ ເປັນການສອນແບບບັນຍາຍ ແລະ ເຝິກຫັດໃນຫ້ອງ ຮຽນ ໂດຍເນັ້ນທັງສີ່ທັກສະຄື ອ່ານ, ເວົ້າ, ຂຽນ, ຝັງ ໂດຍການ ຝົວຜັນລະຫວ່າງຜູ້ຮຽນກັບຜູ້ສອນມີຄວາມໃກ້ຊິດ, ມີການໃຫ້ ຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ ແລະ ວັດທະນະທໍາຄວບຄູ່ກັນ.

ຈິງຮວານ (2011) ສຶກສາຫົວຂໍ້ “ຫຼັກການຜັນສຽງຂອງ ຄົນເກົາຫຼີ” ເຊິ່ງວິທະຍານິພົນສະບັບນີ້ມີຈຸດປະສົງສຶກສາ ຫຼັກການຜັນສຽງ ໜ່ວຍສຽງທີ່ມີບັນຫາສໍາລັບຄົນເກົາຫຼີ ແລະ ຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂໃຫ້ຜູ້ຮຽນຄົນເກົາຫຼີມີແນວທາງໃນການ ເຝິກຜັນສຽງໜ່ວຍສຽງທີ່ມີບັນຫານັ້ນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ການ ສຶກໄດ້ສໍາຫຼວດເບິ່ງຕົວຈິງຂອງການຜັນສຽງພາສາລາວຂອງຄົນ ເກົາຫຼີຈໍານວນ 30 ຄົນ ເພື່ອຈໍາແນກຄວາມຍາກງ່າຍຂອງການ ຜັນສຽງ. ການສຶກສາດໍາເນີນບົນຜືນຖານການປຽບທຽບສອງ ພາສາລາວ-ເກົາຫຼີ ເພື່ອຊອກຫາບັນຫາໜ່ວຍສຽງພາສາລາວທີ່ ມີຄວາມຍາກງ່າຍໃນການຜັນສຽງສໍາລັບຄົນເກົາຫຼີ ແລ້ວຫາ ແນວທາງແກ້ໄຂຕາມແນວພາສາສາດນໍາໃຊ້ ແລະ ສ້າງບົດຮຽນ ບົດສອນຕົວຈິງເພື່ອເຝິກຊ້ອມ ຕາມທິດສະດີຂອງ ດີ ເພຍໂຕຼ. ຜົນການສຶກສາພົບວ່າ ການຜັນສຽງພາສາລາວຂອງຄົນເກົາຫຼີມີ

2 ລະດັບຄື ສຽງທີ່ມີບັນຫາປານກາງໃນການອອກສຽງພາສາ ລາວຂອງຄົນເກົາຫຼີ ກວມເອົາ 80-89 % ແລະ ສຽງທີ່ມີບັນຫາ ຫຼາຍໃນການຜັນສຽງພາສາລາວຂອງຄົນເກົາຫຼີ ກວມເອົາ 60- 79 % ເຊິ່ງສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຜະຍັນຊະນະແຄນ, ຜະຍັນຊະນະ ທໍາຍ, ສະຫຼະດ່ຽວ, ສະຫຼະປະສົມ, ວັນນະຍຸດ (ສຽງສູງ, ສຽງຕໍ່າ ເລື້ອນຂຶ້ນສູງ ແລະ ສຽງກາງຕົກ). ບັນຫາການຜັນສຽງພາສາ ລາວຂອງຄົນເກົາຫຼີແມ່ນເກີດຈາກຈຸດຜະລິດສຽງຂອງພາສາ ລາວ ແລະ ພາສາເກົາຫຼີມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ.

ຫງອກມິງ (2013) ສຶກສາຫົວຂໍ້ “ບັນຫາ ແລະ ວິທີແກ້ໄຂ ການນໍາໃຊ້ອັກຂະຫຼະລາວ ກໍລະນີນັກສຶກສາຫວຽດນາມ” ບົດນີ້ ໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນບັນຫາການອອກສຽງຍາກຂອງນັກສຶກສາ ຫວຽດນາມ, ໂດຍມີຈຸດປະສົງເພື່ອສຶກສາບັນຫາການອອກສຽງ ພາສາລາວຂອງຄົນຫວຽດນາມ ເຊິ່ງໄດ້ນໍາໃຊ້ທິດສະດີການ ວິເຄາະຄວາມຜິດຂອງນັກພາສາສາດ ພິດ ຄໍເຕີ (Pit Corder) ເພື່ອວິເຄາະການນໍາໃຊ້ຜິດຜະຍັນຊະນະ, ຜິດສະຫຼະ ແລະ ວັນນະຍຸດພາສາລາວກໍລະນີນັກສຶກສາຫວຽດນາມ. ຜົນໄດ້ຮັບ ຈາກການສຶກສາ ສະຫຼຸບໄດ້ດັ່ງນີ້:

- 1) ຜົນການປຽບທຽບລະຫວ່າງອັກຂະຫຼະພາສາລາວ ແລະ ພາສາຫວຽດນາມ
 - ໜ່ວຍສຽງສະຫຼະໃນພາສາລາວມີ 24 ໜ່ວຍສຽງຄື ສະຫຼະ ດ່ຽວ 18 ໜ່ວຍສຽງ ແລະ ໜ່ວຍສຽງສະຫຼະປະສົມມີ 6 ໜ່ວຍ ສຽງຄື...
 - ສຽງທີ່ມີສະເພາະໃນພາສາລາວ (ພາສາຫວຽດບໍ່ມີ) ມີ 2 ໜ່ວຍສຽງຄື /πH, ɥ/; ສຽງທີ່ມີສະເພາະໃນພາສາຫວຽດ (ພາສາລາວບໍ່ມີ) ມີ 3 ໜ່ວຍສຽງຄື /Φ, ζ, ♣/
 - ລະບົບວັນນະຍຸດໃນພາສາລາວ-ພາສາຫວຽດ: ວັນນະຍຸດ ພາສາຫວຽດມີ 6 ຮູບ, ສ່ວນພາສາລາວມີ 5 ຮູບ (ລະບົບ ວັນນະຍຸດພາສາລາວ ແລະ ພາສາຫວຽດມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນ ແຕ່ ບໍ່ຄືກັນອ້ອຍຕ້ອຍ).
 - 2) ບັນຫາການນໍາໃຊ້ອັກຂະຫຼະລາວຂອງນັກສຶກສາຫວຽດ ນາມ
 - ສະຫຼະ: ນັກສຶກສາຫວຽດນາມມັກໃຊ້ຜິດ ແລະ ຫຼົງກັນ ລະຫວ່າງສຽງສັ້ນ ແລະ ສຽງຍາວ.
 - ຜະຍັນຊະນະ ທີ່ນັກສຶກສາຫວຽດນາມຜິດຫຼາຍກວ່າໝູ່ກໍຄື ຜ, ພ, ຝ, ຍ, ປ, ລ, ນ.
 - ວັນນະຍຸດທີ່ນັກສຶກສາຫວຽດນາມມີບັນຫາຫຼາຍກວ່າໝູ່ ແມ່ນໄມ້ຕີ ແລະ ໄມ້ຈັດຕະວາ.
- ເຊັນເຈິນ (2018) ສຶກສາຫົວຂໍ້ “ບັນຫາການອອກສຽງ ພາສາລາວຂອງນັກສຶກສາຈີນ” ມີຈຸດປະສົງເພື່ອສຶກສາບັນຫາ ການອອກສຽງພາສາລາວຂອງນັກສຶກສາຈີນ ໂດຍໃຊ້ແບບທິດ ສອບທີ່ປະກອບດ້ວຍຜະຍັນຊະນະ, ສະຫຼະ ແລະ ວັນນະຍຸດ ຕາມ

ມາດຕະຖານລະບົບສຽງພາສາລາວ ດ້ວຍການເກັບກຳຂໍ້ມູນ ຈາກນັກສຶກສາຈີນທີ່ຮຽນສາຂາພາສາລາວຄະນະສາກົນ ມະຫາວິທະຍາໄລຫົງເທີ (ສປ. ຈີນ) ຈຳນວນ 41 ຄົນ. ການສຶກ ສາໃນບົດນີ້ໄດ້ເອົາໜ່ວຍສຽງພະຍັນຊະນະລາວ 20 ໜ່ວຍສຽງ, ໜ່ວຍສຽງສະຫຼະລາວ 24 ໜ່ວຍສຽງ ແລະສຽງວັນນະຍຸດໃນ ພາສາລາວ 8 ສຽງ ເພື່ອມາທົດສອບ. ຜົນການສຶກສາພົບວ່າ:

- ກຸ່ມຕົວຢ່າງມີບັນຫາການອອກສຽງສະຫຼະ 3 ໜ່ວຍສຽງ ໄດ້ແກ່ /o//□//E/.
- ກຸ່ມຕົວຢ່າງມີບັນຫາການອອກສຽງພະຍັນຊະນະຕົ້ນ 5 ໜ່ວຍສຽງໄດ້ແກ່ /β//δ//ω//χ// ແລະໜ່ວຍສຽງພະຍັນຊະນະ ທ້າຍ (ຕົວສະກົດ) 2 ໜ່ວຍສຽງໄດ້ແກ່ /√k//√N/.
- ກຸ່ມຕົວຢ່າງມີບັນຫາການອອກສຽງວັນນະຍຸດມີ 2 ສຽງ ໄດ້ແກ່ ສຽງຕໍ່າຂຶ້ນ ແລະ ສຽງກາງຕົກ.

ວິທີການສຶກສາ

ການຄົ້ນຄວ້າຄັ້ງນີ້ແມ່ນການຄົ້ນຄວ້າແບບຄຸນນະພາບ ຄືໃຊ້ ການອະທິບາຍ ແລະ ອ້າງຫຼັກຖານຕາມຂໍ້ມູນທີ່ເກັບກຳໄດ້. ຂໍ້ ມູນດັ່ງກ່າວໄດ້ມາຈາກບົດຂຽນ (ບົດຜັນລະນາ, ບົດຄວາມຄິດ ເຫັນ ແລະ ບົດປະເພດອື່ນໆ) ທີ່ເປັນວຽກບ້ານ ແລະ ບົດສອບ ເສັງຂອງນັກສຶກສາຈີນທີ່ຮຽນຫຼັກສູດບຳລຸງພາສາລາວຈຳນວນ 200 ບົດ. ກຸ່ມຜູ້ຂຽນນຳບົດດັ່ງກ່າວມາອ່ານລະອຽດ ແລ້ວຖອດ

ເອົາບັນດາກຸ່ມຄຳ (ວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກ) ທີ່ເຫັນວ່າຂຽນບໍ່ຖືກ ຕາມຫຼັກໄວຍາກອນລາວອອກມາໄດ້ທັງໝົດ 500 ຕົວຢ່າງ, ຄັດເລືອກມາເປັນປະຊາກອນໃນບົດ 350 ຕົວຢ່າງ ແລະ ນຳມາ ອະທິບາຍວິເຄາະ 301 ຕົວຢ່າງ.

ຜົນໄດ້ຮັບ

ຜ່ານການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບບັນຫາທາງໄວຍາກອນໃນການ ຮຽນພາສາລາວ ລະດັບວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກ ກໍລະນີນັກສຶກສາ ຈີນ ຄັ້ງນີ້ສາມາດສະຫຼຸບຜົນການຄົ້ນຄວ້າດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້

ບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນລະດັບວະລີ

ຈາກການຄົ້ນຄວ້າພົບບັນຫາລະດັບວະລີ 3 ປະເພດ ຄື: ນາມ ວະລີ, ກິລິຍາວະລີ ແລະ ຄຸນນາມວະລີ ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ນາມວະລີ ມີພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ໜ້າ ແລະ ຢູ່ຫຼັງພົບເຫັນ ບັນຫາຄື ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ໜ້າຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ: ລັກສະນະ ນາມ, ສະມຸຫະນາມ ແລະ ຄຳບອກປະມານ; ຄຳເຫຼືອ ແລະ ການ ປ່ຽນເປັນຄຳປະເພດອື່ນບໍ່ເໝາະສົມ. ສ່ວນນາມວະລີ ມີ ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ຫຼັງພົບກໍລະນີຕ່າງໆ ຄື ພາກສ່ວນ ຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ມີຄຳເຫຼືອ, ບໍ່ຄົບຖ້ວນ, ບໍ່ເໝາະສົມ, ບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ພາກສ່ວນທີ່ເປັນຮູບ ປະໂຫຍກບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ມີຄຳເຊື່ອມເຫຼືອ, ຄຳນາມຫຼັກເຫຼືອ, ຂາດນາມຫຼັກ ຈະຍົກບາງຕົວຢ່າງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້

ຕາຕະລາງທີ 1: ບາງຕົວຢ່າງບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນທີ່ເປັນນາມວະລີ

ລ/ດ	ນາມວະລີ	ປະຊາກອນຕົວຢ່າງ	ວິເຄາະໂດຍຫຍໍ້
1	ນາມວະລີທີ່ມີ ພາກສ່ວນ ຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ ຖືກຕຳແໜ່ງ	ນົກໝູ່ ບິນໄປ(ຕາມ)ຂອບຝ້າເຮັດ ໃຫ້ທ້ອງຝ້າຄືກັບຮູບພາບ(ແບບ) ໜຶ່ງ	ນາມວະລີ “ນົກໝູ່” ມີພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ “ໝູ່” ເຊິ່ງ ເປັນຄຳສະມຸຫະນາມ ຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ມັນຕ້ອງປາກົດຢູ່ ໜ້ານາມຫຼັກ “ນົກ” ຈຶ່ງຖືກຕ້ອງ ຄື “ໝູ່ນົກບິນໄປຕາມ ຂອບຝ້າເຮັດໃຫ້ທ້ອງຝ້າຄືກັບຮູບພາບແບບໜຶ່ງ”.
2	ນາມວະລີທີ່ມີຄຳ ເຫຼືອ	ຜູ້ທີ່ເຍ້ມໜ້າຮັກ	ຕົວຢ່າງນີ້ຄຳຄຸນນາມ “ເປັນໜ້າຮັກ” ເຮັດໜ້າທີ່ຂະ ຫຍາຍນາມຫຼັກ “ຜູ້”, ເຊິ່ງບໍ່ນິຍົມໃຊ້ຄຳ “ເປັນ” ຢູ່ທາງ ໜ້າຂອງຄຳຄຸນນາມ “ໜ້າຮັກ”; ແລະ ອີກຢ່າງຄຳວ່າ “ໜ້າຮັກ” ແມ່ນຄຳຄຸນນາມທີ່ເກີດຈາກການປ່ຽນປະ ເພດຄຳ ແລ້ວຮວມກັນເປັນຄຳສະແດງຄຸນນາມທີ່ມີ ຄວາມໝາຍຄົບຖ້ວນແລ້ວ (ປະພາຜັນ, 2000, ໜ.39); ສະນັ້ນ “ເປັນ” ຈຶ່ງເປັນຄຳເຫຼືອ, ແຕ່ຖ້າຕ້ອງການໃຊ້ຄຳ ວ່າ “ເປັນ” ຈະນິຍົມຕື່ມຄຳ “ຕາ” ເຂົ້າຕື່ມ ຄື “ເປັນຕາໜ້ າຮັກ” ຫຼື “ເປັນຕາຮັກ”.

ຄຸນນາມວະລີທີ່ມີພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ໜ້າພົບເຫັນບັນຫາ ຄື ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ ແລະ ບໍ່ສົມບູນ; ສຳລັບ ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ຫຼັງພົບເຫັນບັນຫາ ຄື ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ

ຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ຂາດພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ, ພາກສ່ວນຂະ ຫຍາຍມີຄຳເຫຼືອ ແລະ ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍບໍ່ເໝາະສົມ.

ຕາຕະລາງທີ 2: ບາງຕົວຢ່າງບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນທີ່ເປັນຄຸນນາມວະລີ

ລ/ດ	ຄຸນນາມວະລີ	ປະຊາກອນຕົວຢ່າງ	ວິເຄາະໂດຍຫຍໍ້
1	ຄຸນນາມວະລີມີ ພາກສ່ວນ ຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ ຖືກຕໍາແໜ່ງ	ລູກຂອງແມ່ກໍຂຶ້ນໃຫຍ່ແລ້ວ	ຄຸນນາມວະລີ “ຂຶ້ນໃຫຍ່” ມີຄຳ “ຂຶ້ນ” ເຊິ່ງເປັນຄຳຂະຫຍາຍຂອງຄຳຄຸນນາມ “ໃຫຍ່” ຢູ່ບໍ່ຖືກຕໍາແໜ່ງ ເຊິ່ງຕ້ອງຢູ່ຫຼັງ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ຂະຫຍາຍບອກທິດ ຫຼື ບອກລວງໃຫ້ແກ່ຄຳຄຸນນາມຫຼັກ “ໃຫຍ່” ຈຶ່ງຖືກຕ້ອງ ຄື “ລູກຂອງແມ່ກໍໃຫຍ່ຂຶ້ນ”.
2	ຄຸນນາມວະລີທີ່ ພາກສ່ວນ ຂະຫຍາຍມີຄຳ ເຫຼືອ	ມັນບໍ່ໃຫຍ່ປານໃດປະມານ 15 ກິໂລແມັດ.	ຄຸນນາມວະລີມີພາກສ່ວນຂະຫຍາຍແມ່ນ “ປະມານມີ 15 ກິໂລແມັດ” ໃນນີ້ຄຳ “ມີ” ແມ່ນຄຳເຫຼືອ; ຖ້າຕ້ອງການໃຊ້ຄຳ “ມີ” ກໍຍັງຢູ່ບໍ່ຖືກຕໍາແໜ່ງ, ຕ້ອງເປັນ “ມີປະມານ” ຈຶ່ງຖືກຕ້ອງ ຄື “ມັນບໍ່ໃຫຍ່ປານໃດປະມານ 15 ກິໂລແມັດ”.

ກິລິຍາວະລີທີ່ມີພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ໜ້າພົບເຫັນບັນຫາ ຄື ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕໍາແໜ່ງ, ຄຳບອກກາລະເຫຼືອ, ຂາດພາກສ່ວນຂະຫຍາຍທີ່ເປັນຄຳບອກກາລະ, ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍບໍ່ຄົບຖ້ວນ ແລະ ຂາດກິລິຍາຫຼັກ. ສ່ວນກິລິຍາວະລີທີ່ມີພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ຫຼັງພົບເຫັນບັນຫາ ຄື ປະເພດຂະຫຍາຍ

ຄວາມມີກໍລະນີ: ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕໍາແໜ່ງ ແລະ ຂາດພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ; ປະເພດບອກຂະບວນການພົບພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕໍາແໜ່ງ; ປະເພດແຈກແຈງພົບກໍລະນີໜຶ່ງຕົວແຈກແຈງ ແລະ ສອງຕົວແຈກແຈງ.

ຕາຕະລາງທີ 3: ບາງຕົວຢ່າງບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນທີ່ເປັນກິລິຍາວະລີ

ລ/ດ	ກິລິຍາວະລີ	ປະຊາກອນຕົວຢ່າງ	ວິເຄາະໂດຍຫຍໍ້
1	ກິລິຍາວະລີທີ່ມີ ພາກສ່ວນ ຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ ຖືກຕໍາແໜ່ງ	ຂ້ອຍແປນອອກໄປໝາກຖົ່ວດິນ.	ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍບອກທິດ “ອອກໄປ” ຢູ່ບໍ່ຖືກຕໍາແໜ່ງ, ປົກກະຕິຖ້າວ່າກິລິຍາຫຼັກມີຕົວແຈກແຈງ, ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຕ້ອງປາກົດຢູ່ຫຼັງຕົວແຈກແຈງຈຶ່ງຖືກ ຄື “ຂ້ອຍແປນໝາກຖົ່ວອອກໄປ”; ກົງກັນຂ້າມຖ້າກິລິຍາຫຼັກບໍ່ມີຕົວແຈກແຈງ ຄຳສັບທີ່ເປັນພາກສ່ວນຂະຫຍາຍບອກທິດຕ້ອງຢູ່ຖັດກັບພາກສ່ວນນັ້ນສະເໝີ.
2	ກິລິຍາວະລີທີ່ຂາດ ກິລິຍາຫຼັກ	ລາວຮູ້ສຶກບໍ່ງາມ ຈົນ (ເຮັດ) ໃຫ້ບໍ່ ເຊື່ອໝັ້ນຕົນເອງ	ໃນຕົວຢ່າງເຫັນວ່າ “ບໍ່ເຊື່ອໝັ້ນຕົນເອງ” ເປັນຄຳກິລິຍາທີ່ສະແດງຜົນທີ່ເກີດມາຈາກກິລິຍາຫຼັກທີ່ສະແດງເຫດແຕ່ກິລິຍາວະລີນີ້ຂາດກິລິຍາຫຼັກທີ່ສະແດງເຫດ ຄື “ເຮັດ” ພ້ອມນີ້ ເມື່ອອີງໃສ່ແວດບົດ ຫຼື ຖ້າລຳພັງແຕ່ຄຳກິລິຍາ “...ໃຫ້” ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຈະແຈ້ງ ເພາະມັນຫຼຸດໜ້າທີ່ມາເປັນຄຳຊ່ອຍຂອງກິລິຍາຫຼັກ; ສະນັ້ນ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄຳກິລິຍາຫຼັກ “ເຮັດ” ມາປະກອບຕື່ມ ຈຶ່ງມີຄວາມໝາຍຄົບຖ້ວນ.

ບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນລະດັບປະໂຫຍກ

ການໃຊ້ໄວຍາກອນລະດັບປະໂຫຍກປາກົດມີ 3 ບັນຫາ ຄື ການຈັດຮຽງປະໂຫຍກ, ປະເພດຄຳເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນຂອງປະໂຫຍກ ແລະ ການໃຊ້ຄວາມໝາຍຄຳສັບໃນປະໂຫຍກ.

ການຈັດຮຽງປະໂຫຍກ ຫຼື ລະບຽບຄຳ: ໝາຍເຖິງການສັບຊ້ອນບັນດາຄຳທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນໃນປະໂຫຍກໃຫ້ຖືກ

ຕ້ອງຕາມຫຼັກໄວຍາກອນລາວ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄວາມໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊັດເຈນ. ກໍລະນີນີ້ພົບເຫັນບັນຫາທັງໃນພາກສ່ວນຫຼັກ ແລະ ພາກສ່ວນແອ້ມຂອງປະໂຫຍກ ເຊັ່ນວ່າ ຕົວຕັ້ງ, ຕົວສຳແດງ, ຕົວປະກອບ, ຄຳວິເສດ ລວມທັງຄຳເຊື່ອມ ແລະ ຄຳຕໍ່ໃນປະໂຫຍກດ່ຽວ ແລະ ປະໂຫຍກປະສົມ.

ພາກສ່ວນຫຼັກປາກົດມີບັນຫາໄວຍາກອນທັງສາມພາກສ່ວນ ຄື ພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງ, ຕົວສຳແດງ ແລະ ຕົວປະກອບ. ບັນຫາໃນ ພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງຝັ່ງ ຕົວຕັ້ງຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ຂາດຕົວຕັ້ງ ແລະ ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຂອງຕົວຕັ້ງຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ; ບັນຫາຂາດ ຕົວຕັ້ງກວມປະລິມານຫຼາຍກວ່າ. ສຳລັບພາກສ່ວນຕົວສຳແດງ ຝັ່ງ 4 ບັນຫາຫຼັກ ຄື ຂາດຕົວສຳແດງ, ພາກສ່ວນຕົວສຳແດງ ເຫຼືອ, ຕົວສຳແດງມີຄຳເຫຼືອ ຫຼື ຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ ແລະ ຕົວສຳ ແດງບໍ່ເໝາະສົມ; ບັນຫາທີ່ຝັ່ງຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນຕົວສຳແດງມີຄຳ ເຫຼືອ ໂດຍສະເພາະຄຳກິລິຍາເຫຼືອ ແລະ ປະໂຫຍກຂາດຕົວສຳ ແດງ. ສ່ວນບັນຫາທີ່ຝັ່ງໃນພາກສ່ວນຕົວປະກອບມີ 3 ບັນຫາ ຄື ພາກສ່ວນຕົວປະກອບຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ຂາດພາກສ່ວນຕົວ ປະກອບ ແລະ ພາກສ່ວນຕົວປະກອບບໍ່ຄົບຖ້ວນ; ໃນນີ້ຝັ່ງຫຼາຍ ກວ່າໝູ່ແມ່ນປະໂຫຍກຂາດຕົວປະກອບ. ເມື່ອປຽບທຽບບັນຫາ ໃນພາກສ່ວນຫຼັກຂອງປະໂຫຍກເຫັນວ່າ ບັນຫາໃນພາກສ່ວນ ຕົວສຳແດງຝັ່ງເຫັນໃນປະລິມານຫຼາຍກວ່າບັນຫາໃນພາກສ່ວນ ຕົວຕັ້ງ ແລະ ຕົວປະກອບຕາມລຳດັບ.

ການຈັດຮຽງຄຳໃນພາກສ່ວນແອ້ມຂອງປະໂຫຍກ ຝັ່ງເຫັນ ບັນຫາໃນຄຳວິເສດບອກເວລາ, ບອກສະຖານທີ່ ແລະ ບອກວິທີ ການ ເຊິ່ງມີການຈັດຮຽງບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ບໍ່ຄົບ

ຖ້ວນ ແລະ ທັງບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ ແລະ ບໍ່ເໝາະສົມນຳອີກ; ໃນນີ້ ບັນຫາການຈັດຮຽງຄຳວິເສດບອກເວລາຝັ່ງເຫັນຫຼາຍກວ່າໝູ່ ໂດຍສະເພາະຄຳວິເສດຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ ເຊິ່ງບັນຫາດັ່ງກ່າວຝັ່ງ ໃນການຈັດຮຽງຄຳວິເສດບອກສະຖານທີ່, ສ່ວນການຈັດຮຽງ ຄຳວິເສດບອກວິທີການ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນຄຳບອກວິທີການບໍ່ຄົບ ຖ້ວນສົມບູນ.

ຄຽງຄູ່ກັບປະໂຫຍກສາມັນດ່ຽວ, ການຈັດຮຽງປະໂຫຍກປະ ສົມກໍຝັ່ງບັນຫາທັງໃນພາກສ່ວນຫຼັກຂອງປະໂຫຍກ ແລະ ການ ຈັດຮຽງຄຳຕໍ່. ໃນພາກສ່ວນຫຼັກຝັ່ງພຽງແຕ່ບັນຫາດຽວຄື ຕົວ ສຳແດງເຫຼືອ ແລະ ຂາດ/ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ສ່ວນການຈັດຮຽງຄຳຕໍ່ ແລະ ກຸ່ມຄຳຕໍ່ໃນປະໂຫຍກປະສົມຝັ່ງໃນປະໂຫຍກປະສົມ 4 ປະເພດ ຄື ຄຳຕໍ່ບອກລຳດັບລາຍການ, ບອກສາຍສຳຜັນເຫດ ຜົນ, ສາຍສຳຜັນກະທົບໄປມາ ແລະ ບອກສາຍສຳຜັນເພີ່ມທະວີ; ໂດຍລວມແລ້ວ, ບັນຫາການຈັດຮຽງຄຳຕໍ່ປາກົດມີ ຄື ຂາດຄຳຕໍ່ ແລະ ຄຳຕໍ່ຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ. ບັນຫາທີ່ຝັ່ງເຫັນຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນຢູ່ ໃນປະໂຫຍກປະສົມບອກສາຍສຳຜັນເຫດກັບຜົນ ແລະ ບອກລຳ ດັບລາຍການ ໂດຍສະເພາະແມ່ນບັນຫາຂາດຄຳຕໍ່ໃນປະໂຫຍກ, ນອກຈາກນີ້ ຍັງຝັ່ງບັນຫາການໃຊ້ຄຳຕໍ່ບອກລຳດັບລາຍການ ແລະ ບອກເຫດຜົນບໍ່ເໝາະສົມ.

ຕາຕະລາງທີ 4: ບາງຕົວຢ່າງບັນຫາການຈັດຮຽງປະໂຫຍກ ຫຼື ລະບຽບຄຳ

ລ/ດ	ປະໂຫຍກ	ປະຊາກອນຕົວຢ່າງ	ວິເຄາະໂດຍຫຍໍ້
1	ປະໂຫຍກ ຂາດ ຕົວຕັ້ງ	ປາກຳລັງລອຍໄປລອຍມາ, ຄິດວ່າ ... ດີໃຈຫຼາຍ	ປະໂຫຍກ “ຄິດວ່າ...ດີໃຈຫຼາຍ”, ຄຳວ່າ “ຄິດວ່າ” ແມ່ນຕົວສຳ ແດງ ທີ່ສາມາດລະຕົວຕັ້ງ(ຂ້ອຍ)ໄດ້ໂດຍມີ “...ດີໃຈຫຼາຍ” ເປັນພາກສ່ວນປະກອບທີ່ນອນໃນຮູບປະໂຫຍກ, ແຕ່ “ດີໃຈ ຫຼາຍ” ແມ່ນພາກສ່ວນສຳແດງທີ່ຂາດຄຳຕົວຕັ້ງຂອງມັນ. ອີງໃສ່ ຄວາມສຳຜັນຂອງປະໂຫຍກນີ້ກັບປະໂຫຍກໜ້າ ເຫັນວ່າຕົວຕັ້ງ ຂອງຮູບປະໂຫຍກທີ່ເປັນຕົວປະກອບໝາຍເຖິງປາ, ສະນັ້ນ ສາ ມາດໃຊ້ຄຳແທນນາມ “ມັນ” ຈຶ່ງຖືກ ຄື “...ຄິດວ່າມັນດີໃຈ ຫຼາຍ”
2	ປະໂຫຍກມີຄຳສຳ ແດງເຫຼືອ	ນ້ຳໃນທະເລເປັນສະອາດ ຫຼາຍ	ໃນປະໂຫຍກມີຄຳກິລິຍາ “ເປັນ” ເປັນຕົວສຳແດງ, ແຕ່ເຫັນວ່າ ຄຳກິລິຍານີ້ເປັນຄຳເຫຼືອ ເພາະວ່າປະໂຫຍກມີຄຳຄຸນນາມ “ສະອາດຫຼາຍ” ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຕົວສຳແດງບົ່ງບອກລັກສະນະ ຂອງນ້ຳທະເລ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງການຄຳກິລິຍາ ກໍມີຄວາມໝາຍຄົບ ຖ້ວນແລ້ວ.

ປະເພດຄຳທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນຂອງປະໂຫຍກ: ຜ່ານ ການຄົ້ນຄວ້າປະເພດຄຳທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນປະໂຫຍກ ເຫັນວ່າ ມີການໃຊ້ຄຳບໍ່ຖືກປະເພດທັງໃນພາກສ່ວນຫຼັກ (ພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງ, ຕົວສຳແດງ ແລະ ຕົວປະກອບ) ແລະ ພາກສ່ວນແອ້ມ (ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ). ໃນພາກສ່ວນຫຼັກຝັ່ງ ບັນຫາການໃຊ້ຄຳເຫຼືອໃນພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງ ແລະ ຕົວປະກອບ;

ການໃຊ້ຄຳບໍ່ສົມຄູ່ຝັ່ງເຫັນການໃຊ້ຄຳໃນພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງ ແລະ ຕົວສຳແດງ; ພາກສ່ວນຕົວປະກອບຍັງຝັ່ງບັນຫາການປ່ຽນ ປະເພດຄຳບໍ່ເໝາະສົມ; ສ່ວນການໃຊ້ຄຳໃນພາກສ່ວນແອ້ມ ເຫັນວ່າ ມີການໃຊ້ຄຳບໍ່ຖືກປະເພດໃນພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ.

ຕາຕະລາງທີ 5: ບາງຕົວຢ່າງປະເພດຄຳທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນຂອງປະໂຫຍກ

ລ/ດ	ປະໂຫຍກ	ປະຊາກອນຕົວຢ່າງ	ວິເຄາະໂດຍຫຍໍ້
1	ການເລືອກໃຊ້ຄຳແທນນາມບໍ່ສົມຄູ່ກັບຄຳນາມ	...ລາວ (ໝາ) ທຸກໆມື້ກໍກິນອາຫານຫຼາຍ	ປະໂຫຍກນີ້ມີຄຳແທນນາມ “ລາວ” ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຕົວຕັ້ງ. ໂດຍອີງຕາມຫຼັກໄວຍາກອນຖືວ່າໃຊ້ຄຳຖືກປະເພດແລ້ວ, ເນື່ອງຈາກວ່າຄຳນາມທີ່ເປັນຕົວຕັ້ງແມ່ນສັດ ຄື “ໝາ” ສະນັ້ນ, ຖ້າໃຊ້ຄຳແທນນາມ “ລາວ” ແທນໃຫ້ສັດເຫັນວ່າບໍ່ສົມຄູ່ກັບຄຳນາມຕາມທີ່ຄົນລາວເຄີຍໃຊ້; ຖ້າແມ່ນສັດຄວນໃຊ້ຄຳແທນນາມ “ມັນ” ຈຶ່ງສົມຄູ່ກັນ ຄື “ທຸກໆມື້ມັນກໍກິນອາຫານຫຼາຍ”
2	ຄຳຄຸນນາມໃນພາກສ່ວນຕົວປະກອບ	...ແຕ່ມີໝູ່ຜູ້ໜຶ່ງມີ (ຄວາມ) ສຳຄັນທີ່ສຸດ.	ປະໂຫຍກນີ້ມີຄຳຄຸນນາມ “ສຳຄັນ” ມາເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຕົວປະກອບ ເຊິ່ງເຫັນວ່າຄຳຄຸນນາມນີ້ ບໍ່ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຕົວປະກອບໄດ້ ເນື່ອງຈາກວ່າບໍ່ມີລັກສະນະຕາງໃຫ້ແກ່ຄຳນາມ ຫຼື ຄຳແທນນາມໃດໆ. ສະນັ້ນ, ເວລາເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຕົວປະກອບຕ້ອງໄດ້ປ່ຽນ ຄຳດັ່ງກ່າວເປັນຄຳນາມ (ອາການນາມ) ຈຶ່ງຖືກຕ້ອງ ຄື “...ແຕ່ມີໝູ່ຜູ້ໜຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດ”

ການນຳໃຊ້ຄວາມໝາຍຄຳສັບໃນປະໂຫຍກ ເຫັນວ່າມີການໃຊ້ຄຳໃນພາກສ່ວນຕົວສຳແດງບໍ່ຖືກກັບຄວາມໝາຍປະໂຫຍກ ນອກນີ້ຍັງມີການໃຊ້ຄຳເຊື່ອມບໍ່ຖືກກັບຄວາມໝາຍຂອງປະໂຫຍກ ເຊັ່ນ ການໃຊ້ຄຳເຊື່ອມສະແດງການສົ່ງມອບ,

ສະແດງເຫດ, ບອກວິທີການ, ສະແດງຄວາມສຳພັນ, ບອກທິດ, ບອກເວລາ.

ຕາຕະລາງທີ 6: ບາງຕົວຢ່າງການນຳໃຊ້ຄວາມໝາຍຄຳສັບໃນປະໂຫຍກ

ລ/ດ	ປະໂຫຍກ	ປະຊາກອນຕົວຢ່າງ	ວິເຄາະໂດຍຫຍໍ້
1	ຕົວສຳແດງບໍ່ຖືກກັບຄວາມໝາຍປະໂຫຍກ	ທຸກຄົນເບິ່ງແມ່ (ແລ້ວ) ເວົ້າວ່າ ແມ່ບໍ່ມີ (ແມ່ນ) 47 ປີ	ປະໂຫຍກນີ້ໃຊ້ຄຳກິລິຍາ “ມີ” ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຕົວສຳແດງ ແຕ່ບໍ່ຖືກກັບຈຸດປະສົງທີ່ຜູ້ເວົ້າຕ້ອງການສື່ອອກໄປ ເພາະອີງໃສ່ຄວາມໝາຍໃນປະໂຫຍກແລ້ວ ຄວນໃຊ້ຄຳ “ແມ່ນ” ຈຶ່ງຖືກຕາມແວດບົດ ຄື “ທຸກຄົນເບິ່ງແມ່ແລ້ວເວົ້າວ່າ ແມ່ບໍ່ແມ່ນ 47 ປີ”
2	ໃຊ້ຄຳເຊື່ອມບໍ່ຖືກກັບຄວາມໝາຍ	ລາວເປັນແບບຢ່າງຂອງ (ແກ່) ຂ້ອຍ	ໃນປະໂຫຍກນີ້ມີການໃຊ້ຄຳເຊື່ອມ “ຂອງ” ບໍ່ຖືກຕາມຄວາມໝາຍຂອງປະໂຫຍກ, ເນື່ອງຈາກວ່າເນື້ອໃນຂອງປະໂຫຍກສະແດງການສົ່ງມອບ ສະນັ້ນ, ຄວນໃຊ້ຄຳເຊື່ອມ “ແກ່” ເພື່ອສະແດງການສົ່ງມອບ ຫຼື ຜົນກະທົບຈຶ່ງເໝາະສົມ ຄື “ລາວເປັນແບບຢ່າງແກ່ຂ້ອຍ”

ການອະພິປາຍຜົນການຄົ້ນຄວ້າ

ຜ່ານການສຶກສາບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນຂອງນັກສຶກສາຈົນຄັ້ງນີ້ເຫັນວ່າ ໂດຍລວມເປັນໄປຕາມຫຼັກໄວຍາກອນລາວ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຫຼັກວາກະຍະສຳພັນ ແຕ່ຍັງມີບາງບັນຫາທີ່ບໍ່ເປັນໄປຕາມທິດສະດີດັ່ງກ່າວ ເຊັ່ນ ລະດັບວະລິມີການໃຊ້ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງທັງຢູ່ໜ້າ ແລະ ຫຼັງ, ບາງເທື່ອກໍມີຄຳເຫຼືອ ແລະ ບາງເທື່ອກໍຂາດພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ ຫຼື ຂາດຄຳຫຼັກ ແລະ ກໍລະນີອື່ນໆ. ກໍລະນີລະດັບປະໂຫຍກເຫັນວ່າ ການຈັດຮຽງພາກສ່ວນຫຼັກລວມທັງພາກສ່ວນແອ້ມບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ຂາດພາກສ່ວນໃດໜຶ່ງກໍມີ ແລະ ອື່ນໆ. ນອກນີ້ການໃຊ້ຄຳ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຄຳໃນປະໂຫຍກຍັງຝົບ

ກໍລະນີໃຊ້ຄຳ ລວມທັງຄຳພາຫະນະບໍ່ເໝາະສົມກັບຄວາມໝາຍຂອງປະໂຫຍກ. ສິ່ງທີ່ເປັນບັນຫານັ້ນ ກວມເອົາປະລິມານບໍ່ຫຼາຍ ຖ້າທຽບໃສ່ຈຳນວນຂໍ້ມູນທີ່ເກັບກຳມາໄດ້ ເຊິ່ງບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ອາດເກີດຈາກລະດັບຄວາມຮັບຮູ້ທາງດ້ານໄວຍາກອນຂອງຜູ້ໃຊ້ຍັງບໍ່ທັນເລິກເຊິ່ງ ແລະ ອາດມີຄວາມສັບສົນດ້ານການຈຳແນກປະເພດຄຳ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຄຳໃນໄວຍາກອນພາສາແມ່ຂອງຜູ້ຮຽນ ແລະ ໄວຍາກອນລາວ; ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງປາກົດເຫັນຂໍ້ຜິດພາດທັງໃນລະດັບວະລິ, ປະໂຫຍກ ແລະ ການນຳໃຊ້ຄຳສັບ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຄຳໃນປະໂຫຍກ.

ສະຫຼຸບຜົນການຄົ້ນຄວ້າ

ຈຸດປະສົງຂອງການຄົ້ນຄວ້າໃນຄັ້ງນີ້ແມ່ນການຊອກຫາບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນພາສາລາວລະດັບວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກຂອງນັກສຶກສາຈີນ ເຊິ່ງເປັນການສຶກສາທາງຄຸນນະພາບ ແລະ ອີງໃສ່ຫຼັກໄວຍາກອນລາວກ່ຽວກັບວະລີ ແລະ ປະໂຫຍກ ເພື່ອມາວິເຄາະຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ເກັບກຳຈາກບົດຂຽນວຽກບ້ານຂອງນັກສຶກສາຈຳນວນ 200 ບົດ ຕາມແບບຜັນລະນາ, ອະທິບາຍ ແລະ ພິສູດ.

ບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນລະດັບວະລີ ພົບວ່າ ມີບັນຫາຢູ່ 3 ປະເພດວະລີ ຄື ນາມວະລີ, ຄຸນນາມວະລີ ແລະ ກິລິຍາວະລີ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້

- ບັນຫາທີ່ພົບໃນນາມວະລີ: ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ໜ້າມີພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ: ລັກສະນະນາມ, ສະມຸທະນາມ ແລະ ຄຳບອກປະມານ; ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍມີຄຳເຫຼືອ ແລະ ການປ່ຽນເປັນຄຳປະເພດອື່ນບໍ່ເໝາະສົມ. ສ່ວນນາມວະລີ ມີພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ຫຼັງພົບເຫັນຫຼາຍກໍລະນີ ຄື ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ມີຄຳເຫຼືອ, ບໍ່ຄົບຖ້ວນ, ບໍ່ເໝາະສົມ, ທັງບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ພາກສ່ວນທີ່ເປັນຮູບປະໂຫຍກບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ມີຄຳເຊື່ອມເຫຼືອ, ຄຳນາມຫຼັກເຫຼືອ, ຂາດນາມຫຼັກ.

- ບັນຫາທີ່ພົບໃນຄຸນນາມວະລີ: ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ ແລະ ບໍ່ສົມບູນ; ສຳລັບພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ຫຼັງພົບເຫັນບັນຫາ ຄື ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ຂາດພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ, ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍມີຄຳເຫຼືອ ແລະ ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍບໍ່ເໝາະສົມ.

- ບັນຫາທີ່ພົບໃນກິລິຍາວະລີ: ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ຄຳບອກກາລະເຫຼືອ, ຂາດພາກສ່ວນຂະຫຍາຍທີ່ເປັນຄຳບອກກາລະ, ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍບໍ່ຄົບຖ້ວນ ແລະ ຂາດກິລິຍາຫຼັກ. ສ່ວນກິລິຍາວະລີທີ່ມີພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ຫຼັງພົບເຫັນບັນຫາ ຄື ປະເພດຂະຫຍາຍຄວາມມີກໍລະນີ: ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ ແລະ ຂາດພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ; ປະເພດບອກຂະບວນການພົບກໍລະນີພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ; ປະເພດແຈກແຈງພົບເຫັນ ກໍລະນີໜຶ່ງຕົວແຈກແຈງ ແລະ ສອງຕົວແຈກແຈງ.

ບັນຫາການໃຊ້ໄວຍາກອນລະດັບປະໂຫຍກ ປາກົດມີ 3 ບັນຫາຄື ການຈັດຮຽງປະໂຫຍກ, ປະເພດຄຳທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນຂອງປະໂຫຍກ ແລະ ການນຳໃຊ້ຄວາມໝາຍຄຳສັບໃນປະໂຫຍກ.

- ການຈັດຮຽງປະໂຫຍກພົບເຫັນບັນຫາທັງໃນປະໂຫຍກດ່ຽວ ແລະ ປະໂຫຍກປະສົມ. ປະໂຫຍກດ່ຽວມີບັນຫາໃນພາກສ່ວນຫຼັກ ແລະ ການຈັດຮຽງຄຳເຊື່ອມ-ຄຳຕໍ່. ພາກສ່ວນຫຼັກມີບັນຫາ

ໃນພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງ, ຕົວສຳແດງ ແລະ ຕົວປະກອບ. ບັນຫາໃນພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງມີຕົວຕັ້ງຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ຂາດຕົວຕັ້ງ ແລະ ພາກສ່ວນຂະຫຍາຍຂອງຕົວຕັ້ງຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ; ບັນຫາຂາດຕົວຕັ້ງກວມປະລິມານຫຼາຍກວ່າ. ໃນພາກສ່ວນຕົວສຳແດງພົບບັນຫາຄື ຂາດຕົວສຳແດງ, ຕົວສຳແດງມີຄຳເຫຼືອ ຫຼື ຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ ແລະ ຕົວສຳແດງບໍ່ເໝາະສົມ; ບັນຫາທີ່ພົບເຫັນຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນຕົວສຳແດງມີຄຳເຫຼືອ ໂດຍສະເພາະຄຳກິລິຍາເຫຼືອ ແລະ ປະໂຫຍກຂາດຕົວສຳແດງ. ສ່ວນບັນຫາທີ່ພົບໃນພາກສ່ວນຕົວປະກອບມີ 3 ບັນຫາ ຄື ຕົວປະກອບຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ຂາດ ຕົວປະກອບ ແລະ ພາກສ່ວນຕົວປະກອບບໍ່ຄົບຖ້ວນ; ໃນນີ້ພົບເຫັນຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນບັນຫາຂາດພາກສ່ວນຕົວປະກອບ. ເມື່ອປຽບທຽບບັນຫາໃນພາກສ່ວນຫຼັກຂອງປະໂຫຍກເຫັນວ່າ ບັນຫາໃນພາກສ່ວນຕົວສຳແດງພົບເຫັນໃນປະລິມານຫຼາຍກວ່າບັນຫາໃນພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງ ແລະ ຕົວປະກອບຕາມລຳດັບ.

ບັນຫາການຈັດຮຽງພາກສ່ວນແອ້ມຂອງປະໂຫຍກກໍຄືຄຳວິເສດ ປາກົດມີການຈັດຮຽງຄຳວິເສດບອກເວລາ, ບອກສະຖານທີ່ ແລະ ບອກວິທີການ ຢູ່ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ບໍ່ຄົບຖ້ວນ, ທັງບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ ແລະ ບໍ່ເໝາະສົມນຳອີກ. ຄຽງຄູ່ກັນນີ້, ບັນຫາການຈັດຮຽງປະໂຫຍກປະສົມກໍມີບັນຫາໃນພາກສ່ວນຫຼັກຂອງປະໂຫຍກ ແລະ ການຈັດຮຽງຄຳຕໍ່. ໃນພາກສ່ວນຫຼັກພົບແຕ່ບັນຫາດຽວຄືຕົວສຳແດງເຫຼືອ ແລະ ຂາດ/ບໍ່ຖືກຕຳແໜ່ງ, ສ່ວນການຈັດຮຽງຄຳຕໍ່ ແລະ ກຸ່ມຄຳຕໍ່ໃນປະໂຫຍກປະສົມ ຄື ຄຳຕໍ່ບອກລຳດັບລາຍການ, ບອກສາຍສຳພັນເຫດຜົນ, ສາຍສຳພັນກະທົບໄປມາ ແລະ ບອກສາຍສຳພັນເພີ່ມທະວີ.

- ປະເພດຄຳທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນຂອງປະໂຫຍກມີການໃຊ້ຄຳບໍ່ຖືກປະເພດທັງໃນພາກສ່ວນຫຼັກຄືພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງ, ຕົວສຳແດງ ແລະ ຕົວປະກອບ ແລະ ພາກສ່ວນແອ້ມໃນພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ. ບັນຫາປະເພດຄຳທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພາກສ່ວນຂອງປະໂຫຍກພົບເຫັນ ການໃຊ້ຄຳບໍ່ຖືກປະເພດທັງສາມພາກສ່ວນຫຼັກຂອງປະໂຫຍກ; ການໃຊ້ຄຳເຫຼືອພົບເຫັນບັນຫາໃນພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງ ແລະ ຕົວປະກອບ; ການໃຊ້ຄຳບໍ່ສົມຄູ່ກັນພົບເຫັນການໃຊ້ຄຳໃນພາກສ່ວນຕົວຕັ້ງ ແລະ ຕົວສຳແດງ; ພາກສ່ວນຕົວປະກອບຍັງພົບເຫັນການປ່ຽນປະເພດຄຳບໍ່ເໝາະສົມ; ສ່ວນການໃຊ້ຄຳໃນພາກສ່ວນແອ້ມມີການໃຊ້ຄຳບໍ່ຖືກປະເພດໃນພາກສ່ວນຂະຫຍາຍ.

- ການນຳໃຊ້ຄວາມໝາຍຄຳສັບໃນປະໂຫຍກເຫັນວ່າ ການໃຊ້ຄຳໃນພາກສ່ວນຕົວສຳແດງບໍ່ຖືກກັບຄວາມໝາຍປະໂຫຍກນອກນີ້ຍັງມີການໃຊ້ຄຳເຊື່ອມບໍ່ຖືກກັບຄວາມໝາຍຂອງປະໂຫຍກ ເຊັ່ນ ການໃຊ້ຄຳເຊື່ອມສະແດງການສົ່ງມອບ, ສະແດງເຫດ, ບອກວິທີການ, ສະແດງຄວາມສຳພັນ, ບອກທິດ, ບອກເວລາ.

ຂໍ້ສະເໜີແນະໃນການຄົ້ນຄວ້າຄັ້ງຕໍ່ໄປ

ການສຶກສາໃນຄັ້ງນີ້ ຍັງມີບາງບັນຫາທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ລົງເລິກຢ່າງລະອຽດ ເນື່ອງຈາກມີຂໍ້ຈຳກັດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຊອກຫາທິດສະດີກ່ຽວກັບໄວຍາກອນພາສາຈີນ ເພື່ອນຳມາໃຊ້ໃນການວິເຄາະ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງຂໍສະເໜີບາງບັນຫາໄວ້ເພື່ອເປັນແນວທາງແກ້ຜູ້ສິນໃຈນຳໄປພິຈາລະນາສຶກສາຕໍ່ໄປຄື:

ເອກະສານອ້າງອີງ

ສະຖຽນສຸລິນ, ສ. (2011). *ການສອນພາສາໄທໃຫ້ແກ່ນັກສຶກສາຊາວຈີນ: ສະພາບ, ບັນຫາ ແລະ ແນວທາງແກ້ໄຂ*. ຄະນະມະນຸດສາດ ຫ້າການຄ້າໄທ.

ສີສຸວັນ, ປ., ພິມມະບຸດ, ບ., ນວນນະວົງ, ອ., ປະພາຜັນ, ບ., ແສງສຸລິນ, ບ., ສີຫາລາດ, ສ. (2000). *ໄວຍາກອນລາວປັດຈຸບັນ: ວະຈິວິພາກ*. ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດການສຶກສາແຫ່ງຊາດ.

ແສງສຸລິນ, ບ. (2008). *ວັດທະນະສຶກສາ*. ພາກວິຊາພາສາ-ວັດທະນະທຳລາວ, ອັກສອນສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດລາວ.

ເຊັນເຈິນ, ມ. (2018). *ບັນຫາການອອກສຽງພາສາລາວຂອງນັກສຶກສາຈີນ*. ບົດວິທະຍານິພົນປະລິນຍາໂທ, ສາຂາພາສາລາວ, ຄະນະອັກສອນສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ.

ທອງມິໄຊ, ຄ., ດວງພະສີ, ມ., ເຜື້ອພິມ, ສ., ແກ້ວມະນີຄະ, ບ., ນີ້ມນວນ, ລ. (2016). *ພາສາລາວ-ວັນນະຄະດີ*. ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ: ກົມການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ.

- ສຶກສາບັນຫາການຮຽນພາສາຕ່າງປະເທດຂອງນັກສຶກສາຕ່າງປະເທດ ໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກໄວຍາກອນລາວ ແລະ ຫຼັກໄວຍາກອນຂອງພາສານັ້ນໆ ເພື່ອນຳມາປຽບທຽບກັນ.

- ສຶກສາອິດທິພົນຂອງໄວຍາກອນພາສາແມ່ ຕໍ່ກັບການຮຽນພາສາຕ່າງປະເທດ.

ປະພາຜັນ, ບ., ແສງສຸລິນ, ບ., ນວນນະວົງ, ອ., ພິມມະບຸດ, ບ., ສີສຸວັນ, ປ., ສີຫາລາດ, ສ. (2000). *ໄວຍາກອນລາວປັດຈຸບັນສຳລັບໂຮງຮຽນສາມັນສຶກສາ: ວາກະຍະສຳພັນ*. ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດການສຶກສາແຫ່ງຊາດ.

ລີ, ຈ. (2011). *ສຶກສາບັນຫາການຜັນສຽງຂອງຄົນເກົາຫຼີ*. ບົດວິທະຍານິພົນປະລິນຍາໂທ, ສາຂາພາສາລາວ, ຄະນະອັກສອນສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ. .

ວົງວິຈິດ, ພ. (1991). *ໄວຍາກອນລາວ*. (ພິມເທື່ອທີສອງ). ຫ້ອງການສູນກາງແນວລາວສ້າງຊາດ .

ຫງອກມິງ, ຫ. (2013). *ບັນຫາ ແລະ ວິທີແກ້ໄຂການນຳໃຊ້ອັກຂະໜະລາວ ກໍລະນີນັກສຶກສາຫວຽດນາມ*. ບົດວິທະຍານິພົນປະລິນຍາໂທ, ສາຂາພາສາລາວ, ຄະນະອັກສອນສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ.

ໂຫລານຸພາບ, ສ. (2014). *ພາສາລາວສຳລັບຄົນຕ່າງປະເທດ*. ພາກວິຊາພາສາ-ວັດທະນະທຳລາວ, ຄະນະອັກສອນສາດ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ.